

Můj život v karanténě

Všichni moji kamarádi, ale i moje rodina, si stěžují, jak moc jim karanténa vadí. Mně, jelikož jsem introvert, to vůbec nevadí. Kromě toho, že nechodím do školy, ale učím se přes internet, se pro mě nic nezměnilo. Nejprve jsem si na školu on-line nemohla zvyknout, bylo to zvláštní. Nikdy se to ještě nestalo. Je to pravda, že to má své pro a proti. Nepochopím-li novou látku, těžko mi to někdo vysvětlí. Jedna věc, která mi vadí je, že mi připadá, že máme více úkolů.

Musím uznat, že prvních pár dní karantény jsem byla velmi líná. Nechtělo se mi nic dělat, jenom spát a koukat se na seriály. Kdo by to řekl, že mně to po pár dnech omrzí. Vždycky jsem se přála celé dny nic nedělat a jenom relaxovat. Nudila jsem se, nevěděla jsem, co mám dělat a tak jsem si začala uklízet pokoj. Rodiče, ale i já jsme byli v šoku, uklízení je totiž poslední věc, kterou bych dělala.

Jak jsem předtím zmiňovala, jsem introvert. Nejraději trávím čas ve svém vymyšleném světě, kde si můžu dělat co chci. Abych řekla pravdu, kamarádi mi moc nechybí, jsem spíš ráda, že je nevidím a mohu trávit čas se svojí rodinou. Když nechci být ani se svojí rodinou, zavřu se do pokoje a dělám si své věci. Neboť mám teď hodně času, vracím se ke hře na klavír. Zapomenu na všechny své problémy a soustředím se pouze na to, co právě dělám.

Už je to něco málo přes měsíc, co jsem takhle doma. Samozřejmě jsem byla několikrát venku, neboť být neustále zavřená doma není zdravé. Doufám, že se to, co nejdříve zlepší a aby se vrátil život zpět do normálu. Nebude to jako dřív, něco málo se změní, ale ne všechno.

Liliana Bui